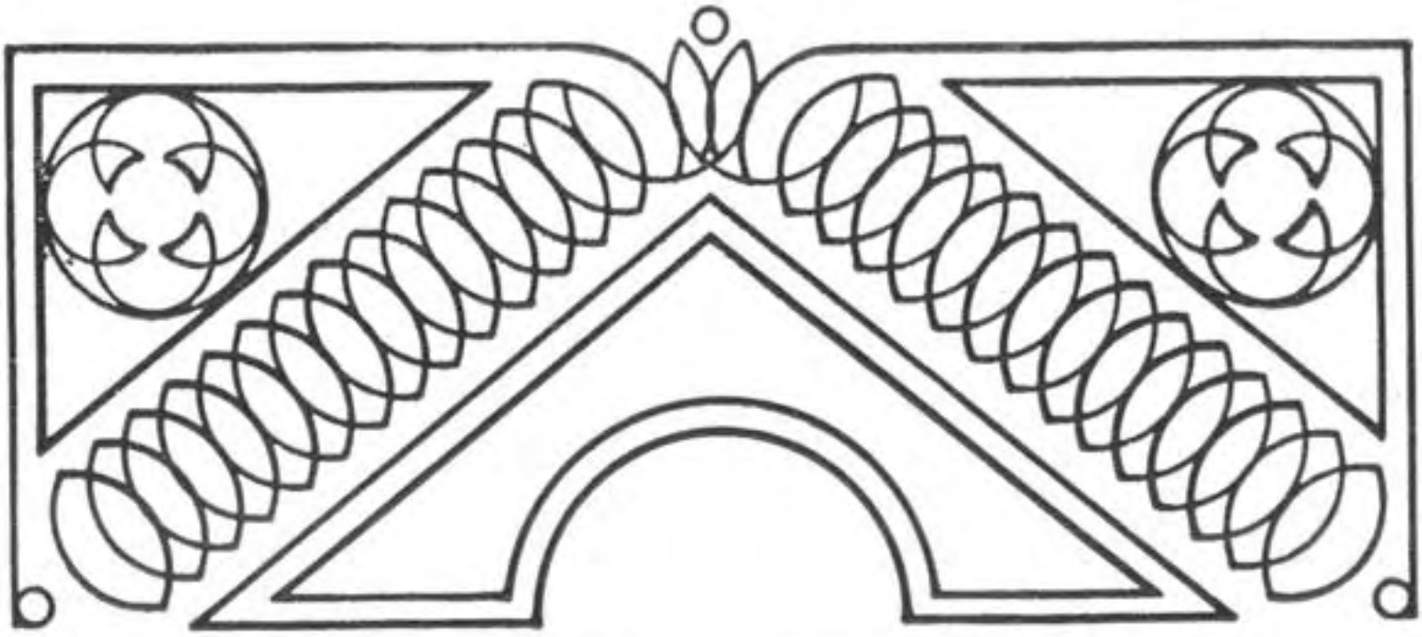

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

1. ՎԻՃԱԲԱՆՈՒԹԻՒՆ ԵՐԿՆԻ ԵՒ ԵՐԿՐԻ

Երկինքն ու գետինքն եղբարք,
Աճապ ո՞ր քան զո՞րն աւելի.
Զերկնից բարձրութիւնն ասեմ,
Նա գետնին պտուղն աւելի:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բա՛ն ունիմ քան զքեզ աւելի.
Զպայծառագուն աստղունքն՝
Ամէնն ի՛մ կողէն կու լինի:

Գետինն երկնուցն ասաց.
— Աստուծոյ մուննաթն աւելի,

Զհազարագոյն ծաղկունքս՝
Ամէնն ի՛մ կողէն կու լինին:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բա՛ն ունիմ քան զքեզ աւելի.
Իմ ցօղն ի քենէ կտրեմ,
Քո ծաղկունքն որո՞վ զարդարի:

Գետինն երկնուցն ասաց.
— Աստուծոյ մուննաթն աւելի.
Դու ցօղն ի ծովէն կառնուս,
Ծովուն ակն յիսնէ՛ կու լինի.
Զիմ ակն որ ի յիս քաշեմ,
Նա քո ցօղն ուստի՞ց կու լինի:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բա՛ն ունիմ քան զքեզ աւելի.
Պարզիմ, բարկ արև դիպիմ,
Քո ծաղկունքն ամէնն խըշըրի:

Գետինն երկնուցն ասաց.
— Աստուծոյ մուննաթն աւելի.
Ջուրն ի յանդնդոց հանեմ,
Որ ծաղկունքս ամէն զարդարի:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բա՛ն ունիմ քան զքեզ աւելի.
Կայծակ ու կարկուտ անեմ,
Քո ծաղկունքն ամէնն խափանի:

Գետինն երկնուցն ասաց.
— Աստուծոյ մուննաթն աւելի.
Անչափ ձոր 'ւ առու ունիմ,
Քո կարկուտն ի մէջն լցուի:

Կարկուտն հեղեղ կապի,
Ի ծովերդ ի վայր վտարի,
Դառնամ ա՛մպ կրկին կու տամ,
Որ ծաղկունքն ամէն քամալի:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բան ունիմ քան զքեզ աւելի.
Ուր աղէկ կտրիճ մ' որ կայ,
Գայ, ի քո ներքև զնտանի:

Գետինն երկնուցն ասաց.
— Աստուծոյ մուննաթն աւելի.
Աստուած իր տուած հոգին
Թէ կառնէ, նա ի՞նչ տի լինի.

Թէ մարմինն ի յիս չառնեմ՝
Նա աշխարհ հոտուն անցանի,
Հրեշտակք ի հոտուն փախչին,
Երկինքն ու գետինք տատանի:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բան ունիմ քան զքեզ աւելի.
Ինն դաս հրեշտակքն որ կան՝
Ամէնն իմ կողէն կու լինի:

Գետինն երկնուցն ասաց.
— Աստուծոյ մուննաթն աւելի.
Սուրբ առաքեալք, մարգարէք՝
Ամէնն իմ կողէն կու լինի:

Երկինքն գետնին ասաց.
— Բա՛ն ունիմ քան զքեզ աւելի.
Եօթն տակ երկինքն եմ ես,
Որ արև, լուսին կու լինի.

Արև ու լուսին 'ւ աստղունք՝
Ամէնն ի՛մ կողէն կու լինի.
Ստեղծող արարիչն աստուած
Աթոռով վրաս կու բազմի:

— Գետինն երկնուցն ասաց.
Աստուծոյ մուննաթն աւելի.
Եօթն տակ երկինքդ ասեմ,
Ան ամէնն ի վա՛յր տի թափի.

Արև ու լուսին 'ւ աստղունքն,
Որ երթան ի հետ խաւարի,
Եւ քո արարիչն աստուած
Աթոռով յաշխարհս տի իջնի.
Դատաստան գետի՛ն տի լինի:

Ապա ցածացաւ երկինքն
Ու գլուխ եդիր ի գետնի.
— Բան մ' երկու գանգատ արի,
Զան ի քո սիրտն մի՛ տանիր.

Դու հիմն ես եկեղեցւոյ,
Գերեզման սուրբ վարդապետի.
Դու խունկ ես բուրվառ ի լի,
Օրէնք քո վերայ հաստատի:

Մանկո՛ւնք, դուք աճապ արէք,
Այդ աճապդ է զարմանալի:
Դուք այլ ցածացէ՛ք, մանկտի՛ք,
Ու գլուխ դրէք ի գետնի.
Քան զերկինքն ի՞նչ բարձր կայ,
Որ գլուխ եդիր ի գետնի,
Այսօր վրան կու քայլենք,
Վաղն մտնունք ներքև գետնի: